

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό ἑσπέρας τῆς Παρασκευῆς 9^{ης} /22^{ας} Ἀπριλίου 2022 9.00 μ.μ. (θερινήν ὥραν) ἤρχισεν εἰς τό Πατριαρχεῖον καί εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ἡ τελετή τοῦ Ἁγίου Ἐπιταφίου.

Κατ' αὐτήν πρῶτον εἰς τό Καθολικόν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐψάλη ὁ Κανὼν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, ὡς οὔσης τῆς τελετῆς ταύτης Ὁρθρου τοῦ Μεγάλου Σαββάτου, «Κύματι θαλάσσης».

Τοῦ Κανόνος ψαλλομένου ἐνεδύθη διά πενθίμων ὠραιολάτων ἀμφίων ὁ Προεξάρχων τῆς τελετῆς Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος καί οἱ Ἀρχιερεῖς καί Ἱερεῖς.

Μετά τοῦτο ἀπό τῆς Ὡραίας Πύλης τοῦ Καθολικοῦ ἤρξατο ἡ λιτανεία πρὸς τὰ δεξιὰ ἀπὸ τοῦ παρεκκλησίου τοῦ «Μῆ μου ἄπτου», δι' ὅλων τῶν προσκυνημάτων κύκλῳ τοῦ Καθολικοῦ ἐξωτερικῶς, μετά μιᾶς δεήσεως εἰς ἕκαστον.

Ἄμα τῇ ἐντεῦθεν ἀνόδῳ εἰς τόν Φρικτόν Γολγοθᾶν ἀνεγνώσθη τό Εὐαγγέλιον τῆς Σταυρώσεως καί ἐλήφθη τό εἰλητόν τοῦ Ἐπιταφίου ἀπὸ τῆς Ἁγίας Τραπέζης ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων. Κατελθόντες ἤπλωσαν αὐτό εἰς τὴν Ἁγίαν Ἀποκαθήλωσιν καί ἀνεγνώσθη τό σχετικόν Εὐαγγέλιον.

Ἐν συνεχείᾳ ἐγένετο λιτανεία τρίς περίξ τοῦ Ἁγίου Τάφου, τοῦ εἰλητοῦ περιφερομένου καί τοποθετουμένου ἐπὶ τοῦ Ἁγίου Μνήματος, ὅτε καί ἤρχισαν οἱ τρεῖς Στάσεις τοῦ Ἐπιταφίου.

Ὁ προεξάρχων τῆς τελετῆς Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἔψαλε τό πρῶτον τροπάριον τῆς Α΄ Στάσεως : «Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης Χριστέ...», οἱ Ἀρχιερεῖς δέ ἐν συνεχείᾳ τὴν Β΄ «Ἄξιόν ἐστιν μεγαλύνειν Σέ τόν ζωοδότην...» καί τὴν Γ΄ «Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ Σου προσφέρουσι Χριστέ μου...» καί ὁ μυρεψός «ἔρραναν τόν τάφον...», ψαλλομένων εἰς ἑκάστην Στάσιν τῶν Ἐγκωμίων ὑπὸ τῶν Ἱεροψαλτῶν.

Μετά ταῦτα, ὁ Γέρων Ἀχιγγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος ἀνέγνωσε τό ἐόρτιον κήρυγμα:

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Μεγάλη καί αἰδέσιμος εἶναι ἡ σημερινή ἡμέρα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς καί τοῦ Μεγάλου Σαββάτου. Εἶναι ἡμέρα μνήμης σταυροῦ καί ἐνταφιασμοῦ τοῦ Κυρίου καί

θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία ἐν χαροποιῶ πένθει ψάλλει: «σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας, ἥλοις προσηλώθη ὁ νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας, λόγχῃ ἐκεντήθη ὁ Υἱὸς τῆς Παρθένου» καί «ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθη Χριστέ καί ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν καί ὁ δεσπότης πάντων καθορᾶται νεκρὸς καί ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται ὁ κενώσας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν».

Τό γεγονός τοῦτο τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, εὐσπλαγχνίας καί συγκαταβάσεως διερμηνεύων ὁ ἱερός Χρυσόσομος θαυμάζει διερωτώμενος : “ πῶς ἐκ τῶν οὐρανῶν καί τῶν θρόνων τῶν βασιλικῶν ἀναστάς ὁ θεὸς καί εἰς τὴν γῆν καί εἰς αὐτόν τόν Ἄιδην ἦλατο, δηλαδή εἰσεπήδησε, ὥρμησε, ἔσπευσε καί πῶς ὁ διάβολος ἀντιπαρετάξατο οὐ θεῷ γυμνῷ ἀλλὰ μᾶλλον θεῷ ἀνθρωπίνῃ φύσει κρυπτομένῳ καί πῶς ὁ θάνατος θανάτῳ λύεται καί ἡ κατάρα διὰ κατάρας ἀφανίζεται καί πῶς ἡ τυραννὶς τοῦ διαβόλου καταλύεται» (Εἰς τό κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιον, κεφ. Α΄, Ὀμιλία Β΄).

Τοῦτο ὄντως οὕτω συνέβη, Χριστός ὁ θεὸς ἡμῶν κατήλθε καί εἰς τόν Ἄιδη, ἐνίκησε τὰς δυνάμεις αὐτοῦ καί ἀφήρπασε ἀπ’ αὐτοῦ τοὺς ἀπ’ αἰῶνος ἐν δεσμοῖς καί δουλείᾳ κεκρατημένους αὐτοῦ, διότι ἐκουσίως κατεδέξατο σταυρόν. Κατήλθεν εἰς τόν Ἄιδη ἐν τῇ δυνάμει τῆς ταπεινώσεως τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ. Ἀχρι τῆς ἐπὶ γῆς ἐνσάρκου παρουσίας τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ ὁ θεὸς Πατὴρ ἐχαρίζετο τὴν δικαίωσιν καί σωτηρίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους διὰ τοῦ νόμου Αὐτοῦ, τόν ὁποῖον ἰδίαις χερσίν γράψας ἐπὶ τοῦ Ὄρους Σινᾶ παρέδωκεν εἰς τόν θεράποντα Αὐτοῦ Μωϋσῆν (Ἐξοδ, 31, 18). Ὁ νόμος οὗτος δέν κατηργήθη, διότι ὁ Κύριος εἶπεν : «οὐκ ἦλθον καταλῦσαι τόν νόμον ἀλλὰ πληρῶσαι» (Ματθ. 5, 17) καί διότι ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει : «ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν» (Γαλ. 3, 24), κατέστη ὅμως ἀνεπαρκὴς νὰ συντελέσῃ ἀφ’ ἑαυτοῦ εἰς σωτηρίαν, ἀφ’ ὅτου «ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου (Γαλ. 4,4), ἀφ’ ὅτου «Χριστός ὁ θεὸς ἡμῶν Αὐτός ὑπάρχων τό πλήρωμα τοῦ νόμου καί τῶν προφητῶν», ὡς ἔδειξεν ἐν τῷ Ἰορδάνῃ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, «ἐγένετο ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ ὁ αἵρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 1, 29) καί «διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσῆλθεν ἅπαξ εἰς τὰ ἅγια αἰωνίαν λύτρωσιν εὐράμενος (Ἐβρ, 9, 12), ἑαυτόν ἀνενέγκας (θυσιάσας ἑαυτόν) (Ἐβρ. 7, 27) καί βαφαῖς ἐρυθραῖς τοῦ αἵματος Αὐτοῦ ὑπέγραψε τὴν Νέαν Διαθήκην τῆς Χάριτος. Ἐκτοτε ὡς λέγει ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος (δέν γίνεται δίκαιος ὁ ἄνθρωπος) ἐξ ἔργων νόμου ἀλλ’ ἐκ πίστεως Χριστοῦ» (Γαλ. 2, 16). Ἐν αὐτῷ «οὔτε περιτομή τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία (δέν ἔχει καμμίαν ἰσχύν πρὸς δικαίωσιν) ἀλλὰ πίστις δι’ ἀγάπης ἐνεργουμένη» (Γαλ. 5, 6), «ὅπου οὐκ ἔστι Ἕλλην καί Ἰουδαῖος, περιτομή καί ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος ἀλλὰ τὰ πάντα καί ἐν πᾶσι Χριστός» (Κολ. 3, 11).

Ὁ λόγος οὗτος ὁ τοῦ σταυροῦ, κατ’ ἐξοχὴν λόγος τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Παρασκευῆς, ἀπετέλεσε «μωρίαν» διὰ τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν, ἀποτελεῖ «σκάνδαλον» διὰ τὴν ραββινικὴν θεολογίαν, διὰ τόν ἀπόστολον ὅμως Παῦλον, τοὺς Δώδεκα Ἀποστόλους καί τὴν Ἐκκλησίαν ἀποτελεῖ «δύναμιν θεοῦ πρὸς σωτηρίαν». Ὅπως ὁ Χριστός διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ Αὐτοῦ ἐχώρησε εἰς τόν Ἄιδη, οὕτως καί ἡ Ἐκκλησία ἐγκολπωθεῖσα τόν σταυρόν ἐχώρησε εἰς τόν κόσμον καί ἐσαγήνευσεν αὐτόν διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ ἐσταυρωμένου. Ἡ Ἐκκλησία τῇ δυνάμει τοῦ συμβόλου τοῦ σταυροῦ ἀντιπαρετάχθη πρὸς ἀοράτους διαβολικὰς δυνάμεις καί κατενίκησε αὐτάς. Ἀνέδειξε ἑκατομμύρια μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι τόν θάνατον εἰς οὐδέν ἐλογίσαντο, χιλιάδας ἀσκητῶν καί ὁσίων, ὁμολογητῶν Πατέρων, οἱ ὁποῖοι ἔζησαν εἰς τὴν γῆν ὡς ἐπίγειοι ἄγγελοι καί οὐράνιοι ἄνθρωποι καί

κατεφώτισαν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι δι' ἀποφάσεων Συνοδικῶν τὴν διάνοιαν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν κατανόησιν τῆς ἐν Χριστῷ Ἀποκαλύψεως καὶ κατεκόσμησαν τὰ ἥθη αὐτῶν καὶ ἐδημιούργησαν χριστιανικὸν πολιτισμόν. Ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ καὶ προσκυνεῖ τὸν τίμιον σταυρόν καὶ προτάσσει τοῦτον ὡς ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου εἰς πάσας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς αὐτῆς. Διὰ τοῦ σταυροῦ ἀγιάζει τὰ στοιχεῖα τῶν μυστηρίων, Βαπτίσματος, Θείας Εὐχαριστίας, Εὐχελαίου, Ἀγιασμοῦ, ἀγιάζει τὴν κτίσιν πᾶσαν καὶ ἐξορκίζει ἐξ αὐτῆς πᾶσαν δαιμονικὴν ἐνέργειαν».

Οὐχ ἦττον καὶ εὐσεβεῖς αὐτοκράτορες ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ κατετρόπωσαν πανστρατιάς ἀσεβῶν ἐχθρικῶν δυνάμεων. Πρῶτος ἐν τῷ σημείῳ «ἐν τούτῳ νίκα» τοῦ τιμίου σταυροῦ ὁ εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ Μέγας Κωνσταντῖνος κατενίκησε τὰς ἀντιπαραταχθείσας αὐτῷ δυνάμεις τοῦ ἀσεβοῦς Μαξεντίου. Ἀκολούθως πιστεύσας, ἐβαπτίσθη, παρεχώρησεν ἐλευθερίαν εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν διὰ τοῦ διατάγματος τῶν Μεδιολάμων τοῦ 312 καὶ ἀνεδείχθη ἰσαπόστολος, ἐγκαινιάζων τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων ὡς πρωτεύουσαν τοῦ Ρωμαιορθοδόξου χριστιανικοῦ κράτους. Ἀνέδειξε δὲ καὶ τὸν τόπον τοῦτον τῆς σταυρώσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου διὰ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, τὴν «ὠραιότητα τοῦ ὁποῖου ὁ ὕμνωδός συγκρίνει μέ τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οὐρανίου στερεώματος». Ὁ Ναὸς οὗτος ἄχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος παραμένει τό πάνσεπτον, πανορθόδοξον καὶ παγχριστιανικὸν Προσκύνημα, σκέπη, ἀσπίς καὶ προστασία τῶν κατοίκων ἀλλὰ καὶ τῶν προσκυνητῶν τῆς Ἀγίας Γῆς εἰς τὴν λατρευτικὴν ζωὴν αὐτῶν καὶ εἰς τὰς ἀντιξοότητας αὐτῆς, πρό πάντων δὲ καύχημα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγίας Σιών. Ἐν τῇ δυνάμει τοῦ σταυροῦ ὁ ἐπίσης εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος κατενίκησε τοὺς ὀλετήρας Πέρσας εἰς τὴν γενέτειραν αὐτῶν καὶ ἐπανήγαγε τὸν αἰχμάλωτον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Ζαχαρίαν καὶ ἐπανύψωσε τὸν τίμιον σταυρόν ἐπὶ τῆς ἀρχικῆς θέσεως αὐτοῦ ἐν τῷ Φρικτῷ Γολγοθᾶ. Τοῦτον τὸν τόπον, ἀγιασθέντα ἅπαξ ἐν τῷ θεηρρύτῳ αἵματι τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀγιαζόμενον καθ' ἐκάστην ἐν τῷ σώματι καὶ τῷ αἵματι Χριστοῦ τῆς Θείας Εὐχαριστίας, διεφύλαξε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία. Τοῦτο ἀποδεικνύει καὶ τό ἱερὸν τοῦτο Κουβούκλιον, ἔργον Κάλφα Κομνηνοῦ τοῦ Μυτιληναίου, ἀνεγερθὲν εἰς δυσχειμέρους καιροὺς πικρᾶς δουλείας ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς γένους ἡμῶν, ἀποτελοῦν ὡς ἀναγέγραπται ἐνταῦθα « κτῆμα καὶ ἀφιέρωμα τῷ Χριστῷ τῶν Ὀρθοδόξων Ρωμαίων τό 1810», ἀνακαινισθὲν δὲ καὶ καλλωπισθὲν ἐν ἔτει σωτηρίῳ 2017, πρωτοβουλίᾳ καὶ μερίμνῃ τοῦ Προκαθημένου τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας καὶ Προεξάρχοντος τῆς Ἐπιταφίου ταύτης τελετῆς Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Θεοφίλου Γ'.

Εἰς τό σύνταγμα τῶν εἰρηνοφίλων φυλῶν καὶ λαῶν, τῶν δεξαμένων τόν ἐσταυρωμένον Χριστόν ὡς ἀρχηγόν αὐτῶν, ἐνέταξε ἑαυτό καὶ τό ἔθνος ἡμῶν τό Ἑλληνικόν. Ὅτε ὁ ἀπόστολος τῶν ἔθνων κατὰ τὴν γλαφυράν διήγησιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ εἰς τὰς Πράξεις, κληθεὶς ὠμίλησε ἀπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, οἱ Ἀθηναῖοι ἤκουσαν αὐτόν ἄχρι τοῦ σημείου τοῦ λόγου περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν. Τότε ἄλλοι ἐχλεύασαν, ἄλλοι εὐγενέστεροι εἶπον εἰς αὐτόν «ἀκουσόμεθά σου καὶ πάλιν». Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευσαν καὶ ἐβαπτίσθησαν, ὅπως «Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις καὶ τινες σύν αὐτοῖς» (Πράξ. 17, 34). Αὐτοὶ ὁμοῦ μετὰ Λυδίας τῆς Φιλιππησίας πορφυροπώλιδος, προηγηθείσης εἰς τό βάπτισμα (Πράξ. 16, 14), ἀποτελοῦν τὴν ἀπαρχήν, τὴν ζύμην, τό προζύμιον τοῦ φυράματος τοῦ Χριστιανικοῦ Ἑλληνισμοῦ. Εἶναι οἱ γενάρχαι αὐτοῦ. Ἐν συνεχείᾳ ἐπόμενος ὁ Ἑλληνισμός ὡς τρόπος σκέψεως καὶ ζωῆς ἐδέχθη τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἐπέγραψεν ἑαυτόν ὀνόματι Θεότητος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀνταπεκρίθη εἰς τὴν κλῆσιν αὐτοῦ, γενομένην «ὅτε ἐζήτησαν Ἕλληνές τινες ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν» (Ἰω. 12, 20- 21). Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπεν, «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱός

τοῦ ἀνθρώπου» (Ίω. 20, 23). Ἡ ρῆσις αὕτη ἀποτελεῖ τιμὴν, εὐλογίαν, ἅμα δέ καί κλήσιν διὰ τὸ ἔθνος ἡμῶν. Ἡ ἀποστολή αὐτοῦ παραμένει ἢ διὰ τῆς πολιτείας αὐτοῦ δόξα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸ διηνεκές τῆς ἱστορίας. Τὴν ἀποστολήν ταύτην ἐπετέλεσε τὸ ἔθνος ἡμῶν διὰ μέσου τῶν αἰώνων «μὴ κρύψαν τὸν λύχνον ὑπὸ τὸν μόδιον ἀλλὰ θέσαν ἐπὶ τὴν λυχνίαν» καί μεταλαμπαδεῦσαν τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καί εἰς τοὺς Σλαβοφώνους λαοὺς διὰ τῶν ἀγίων Κυρίλλου καί Μεθοδίου καί Φωτίου καί ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς διὰ τῆς Ὁρθοδόξου ἱεραποστολῆς.

Τὸ ἔθνος ἡμῶν, ἀποδίδον εὐγνωμόνως εἰς θεόν καί τὴν νεωτέραν παλλιγενεσίαν αὐτοῦ, ἀποτελοῦν «λαόν καί κληρονομίαν καί πολίτευμα» Κυρίου, καλεῖται καί πάλιν ὑπὸ τὰς εὐοιώνους ἀλλὰ καί δυσοιώνους περιστάσεις τῆς σήμερον νά «διαφυλάττῃ τὴν καλὴν Εὐαγγελικὴν παρακαταθήκην τοῦ Χριστοῦ», τοῦ νά δοξάζῃ Τοῦτον, πολιτευόμενον διὰ πίστεως καί ἐλπίδος, ἐλευθερίας, ἰσότητος καί ἰσονομίας, δικαιοσύνης, συνδιαλλαγῆς καί εἰρηνεύσεως, περιθάλψεως ἀσθενῶν, προσφύγων, ἐνδεῶν, ἐμπεριστάτων, ψάλλον εἰς τὰς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, «Κύριε ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου τὸν σταυρόν Σου ἡμῖν δέδωκας καί «τόν σταυρόν Σου προσκυνοῦμεν, Δέσποτα» καί τὴν Ἁγίαν Σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν». Ἀξίωσον ἡμᾶς Κύριε ἐν εἰρήνῃ “φθάσαι προσκυνῆσαι καί τὴν ἁγίαν Σου Ἀνάστασιν”.

Τῶν Αἵνων ψαλλομένων προσεκύνησαν τὸν ἐν τῷ εἰλητῷ ἄχραντον Σῶμα τοῦ Κυρίου, οἱ Ἀρχιερεῖς καί ἔλαβον τὰ εὐλογημένα ἄνθη δι’ ἑαυτοὺς καί τοὺς πιστοὺς.

Ἡ τελετὴ ἔληξε διὰ τῆς περιφορᾶς τοῦ Ἐπιταφίου ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος τοῦ Καθολικοῦ καί τοποθετήσεως αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ἐν ᾗ ἐψάλλετο «Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ Ἄχραντόν Σου Σῶμα ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας